
Fra: Bjørn-Ole Juul-Hansen <bojh@kjottbransjen.no>
Sendt: 15. mars 2019 12:29
Til: Postmottak LMD
Kopi: Klægstad Hanne; Søyland Viil
Emne: høring konsesjonsgrense svin
Vedlegg: Høringssvar innstramning konsesjonsgrenser gris.pdf

Oppfølgingsflagg: Følg opp
Status for flagg: Fullført

Bjørn-Ole

M: +47 91 35 93 82

Kjøtt- og fjørfebransjens Landsforbund

Østensjøveien 39-40, 0667 Oslo

www.kjottbransjen.no - [Facebook](#) - [Twitter](#)

Hvilken Kjøtt- eller eggbedrift
fortjener KLFs hederspris 2019?

LANDSMØTE/ERFA ▶

5.-7. juni 2019, Stratford-upon-Avon, UK

Oslo 15.03.2019

Til Landbruks- og matdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 Oslo

Høringsuttalelse på forslag til endring i forskrift om regulering av svine- og fjørfeproduksjonen

Det vises til høringsbrev av 18. desember 2018 med svarfrist 18. mars 2019.

Kjøtt- og fjørfefbransjens Landsforbund (KLF) er opptatt av at alle næringer skal ha et klart, forståelig og rettferdig regelverk. Et slikt regelverk skal samtidig forvaltes slik at det er forutsigbart over tid for de aktørene som forholder seg til, og tilpasser seg, regelverket.

KLF vurderte tidlig den foreslåtte løsningen for endring av konsesjonsregelverket for gris til å være et brudd med nødvendig forutsigbarhet for eksisterende produsenter. I tillegg oppfattet vi at forslaget kunne få store konsekvenser for svinesektoren generelt og for enkeltutøvere spesielt. Det var med bekymring vi så at forslaget innbar svært ulik håndtering av ulike deler av svinenæringen.

Styret i KLF valgte derfor å opprette en egen arbeidsgruppe der alle medlemsslakteriene som ønsket å delta, fikk anledning til det. Arbeidsgruppen, ledet av konsernsjef Terje Wester i Fatland AS, avga innstillingen som ble behandlet i KLF styremøte 12. mars.

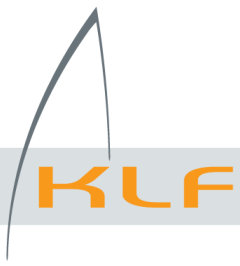
Vedlagt følger KLFs høringsuttalelse slik den foreligger etter styrebehandling. Vi oppfordrer Landbruks- og matdepartementet til å ta våre innspill til endringer i forskriften til følge dersom departementet velger å stramme inn forskriften til tross for de problemer og mangler som er påvist i forslaget.

Vennlig hilsen
Bjørn-Ole Juul-Hansen

adm. dir

Kjøtt- og fjørfefbransjens Landsforbund
Østensjøveien 39-40, 0667 Oslo

Oslo 15.03.2019

Oslo 15.03.2019

Høringsuttalelse på forslag til endring i forskrift om regulering av svine- og fjørfeproduksjonen

Det vises til Landbruks- og matdepartementets forslag til endringer i forskrift om regulering av svine- og fjørfeproduksjonen sendt på høring 18.12.2018. LMD bemerker at forslaget primært er en oppfølging av jordbruksoppgjøret 2018.

Konsesjonsgrenser

Husdyrkonsesjonsloven på gris har til formål å legge til rette for spredning av svineproduksjonen på flere enheter og skal ikke regulere markedet i seg selv.

Forslaget foreslår en innstramming i produksjonsomfanget for å hindre en vekst av såkalte engangspurkeproduksjon. I besetninger utenom purkinger må det totale antall avlspurker til en enhver tid ikke oversige 105 avlspurker. Det foreslås at det maksimalt må utrangeres, enten ved slakt, salg eller sendes til destruksjon, 140 avlspurker i en bruksbesetning, 175 avlspurker i en formeringsbesetning og 300 avlspurker i en foredlingsbesetning.

Kjøtt- og fjørfefbransjens Landsforbund (KLF) vurderer forslaget på flere punkter som svært problematisk, vanskelig å kontrollere, og det vil medføre omfattende saksbehandling og byråkrati.

KLF vurderer at eventuell endring eller innstramming i konsesjonsregelverket på gris bør gjøres på et best mulig grunnlag for å unngå å skape ubalanse i omsetningen av smågris mellom smågris- / kombinertprodusenter og slaktegrisprodusenter. En ubalanse i utbud og etterspørsel mellom disse produksjonene vil i verste fall skape uheldig over- eller underproduksjon med risiko for eventuell import av svinekjøtt.

En endring bør ta hensyn til økonomiske konsekvenser både for produsenter som har tilpasset seg gjeldende regelverk og ambisjon om å ha god dyrehelse med etablering av SPF (spesifikk patogenfri). SPF-besetninger er fri for flere sykdommer som er vanlig i norsk svinepopulasjon.

Endringer bør i tillegg ikke være begrensende for en fremtidig økonomisk bærekraftig og fremtidsrettet næring. KLF ser det generelt som problematisk at det ikke er laget noen økonomiske konsekvensberegninger, og at det ikke er laget noen form for strukturell konsekvensutredning.

Purkinger blir ofte plassert nærme et slakteri og kan skape en form for sentralisering. KLF er opptatt av en fortsatt god struktur i svinenæringen med selvstendige og uavhengige svinebruk.

KLF ønsker å ta ansvar og gir derfor forslag til løsninger for å imøtekomme sluttprotokollen fra forhandlingsmøte 16. mai 2018.

For avlsbesetninger

Med nytt målepunkt, utrangerte avlspurker, foreslås det at visse besetninger kan tildeles konsesjon på bakgrunn av deres driftsform som avlsbesetning.

Oslo 15.03.2019

KLF anser forslaget som uhensiktsmessig og urimelig å gjøre særskilte vurderinger for avlsbesetninger selv om norsk griseavl har blitt en eksportvare. Norsk griseegenetikk selges som følge av en samlet norsk grisenæring og griseavl, i en struktur med mindre bruksenheter fordelt i landet, med mindre sykdommer og bedre helse.

En avlsbesetning eller bruksbesetning driver med avl som følge av særinteresse og dyktighet, og det skal ikke være på bakgrunn av muligheten til å erverve seg spesiell konsesjon og høyere produksjon. Driftsøkonomisk for avlsbesetninger vises det i den forbindelse til midler, dels fra jordbruksavtalen og fra omsetningsrådsmidler til å finansiere avlen som gjøres i avlsbesetninger.

En avlsbesetning kan miste sin avlsbesetningsstatus ved sykdom. Et forhold som har blitt mer aktuell med Norsvins ambisjon om at alle avlsbesetninger skal være SPF innen 2024. Avlsbesetninger har større risiko for å få smitte og derved miste sin status som avlsbesetning. En avlsbesetning kan også miste sin status eller posisjon som avlsbesetning som følge av endret markedsbilde og mindre behov for livdyr. Å være avlsbesetning er således ikke en permanent status!

Ved å miste avlsbesetningsstatus vil en avlsbesetning bli fratatt konsesjon, som igjen resulterer i redusert produksjon og liten mulighet for å finansiere eventuelle investeringer. Dette kan i verste fall medføre konkurs.

Nærmere 50 prosent av slaktegris kommer fra besetninger som har egen rekruttering. Det vil si at de har en egen, mindre kjerne- og formeringsbesetning, i sin vanlige bruksbesetning. En driftsform og et avlsopplegg som av konkurransehensyn bør være tillatt. Det vil i slike tilfeller være ekstremt vanskelig å plassere disse besetningers grad av driftsform som avlsbesetning eller bruksbesetning, og å tildele de en passende konsesjon.

KLF mener det bør være mulig å drive avl, og avl til eksport innenfor et unisont norsk konsesjons-regelverk. Det bør fastlegges en konsesjonsgrense/ målepunkt som er lik for alle svinebesetninger, og som delvis imøtekommer avlsbesetningenes behov for høy rekruttering.

KLF mener i tillegg at det skal være mulig for andre avlsselskaper enn Norsvin, som ScanPig AS eller andre, å godkjenne en besetning som avlsbesetning.

Målepunkt

Utrangerte avlspurker

Per i dag eksisterer det ikke noe klassifiseringssystem av slakt til å bedømme om en purke har hatt kull og er avlspurke.

Den prinsipielle regelen er at unge og mindre dyr ikke har født, og at avlspurker er større dyr som *antas* å ha født unger.

Generelt klassifiseres purker på bakgrunn av innmelding fra bonden. Skålda purker tyngre enn 125 kg og flådde purker tyngre enn 120 kg klassifiseres som avlspurker. Ifølge bransjens klassifiseringssystem i Animalia er ca 25 prosent av klassifiserte skålda purkene mindre enn 125 kg og nærmere 45 prosent av flådde purker er mindre enn 120 kg.

I gjennomsnitt er derfor rundt 34 prosent av purkene mindre enn 120/125 kg ved slakt.

KLF vurderer i tillegg at nærmere 4-5 prosent av purker over 120/125 kg, klassifisert som purke ikke har hatt kull.

Oslo 15.03.2019

Om det skal etableres et kontrollsystem ved slakt av purker for å bedømme disse som avlspurker, i praksis bedømme om kjønnsorganene indikerer at purkene har hatt kull, vil dette kreve særdeles store ressurser, både til kontroll og registrering. KLF har ikke kjennskap til at det finnes noen mal for å veie/bedømme om børen eller kjønnsorganer av norske purker har hatt kull eller ikke.

Ved levering av utrangerte purker til destruksjon anses det som vanskelig, om ikke en umulig oppgave, i praksis å bestemme om en purke har hatt kull. Et kadaver vil fort gå i forråtnelse, og det vil ikke være mulig å bedømme status på kadaverets organer med hensyn til tidligere drektighetsstatus, og derav telle som avlspurke.

Ved eventuell klassifisering av purker som avlspurker ved slakt eller ved levering til destruksjon må det i tillegg forventes at oppgaven skal utføres av offentlig autorisert personell.

KLF mener at en forskriftsendring med å telle utrangerte *avlspurker* som et kontrollpunkt vil være svært ressurskrevende, omfattende og byråkratisk, og som per i dag ikke umiddelbart er mulig. Dette vil kreve videre utredning i form av studier til undersøkelse av vekt mm av organer til norsk gris.

Konsesjonsfri grense/tak for utrangerte purker

Å telle utrangerte avlspurker gir ulikt utslag for kombinertbesetninger, herunder også avlsbesetninger og rene smågrisbesetninger.

Som kombinertbesetning har det vært mulig å tilpasse produksjon ved å slakte ut flere purker på slutten av året, og for å ha tilstrekkelig rom innenfor konsesjonsregelverket til å føre frem slaktegris. Når det nå foreslås en begrensning i antall utrangerte purker vil denne muligheten falle bort, og kombinertbesetninger vil følgelig ha vanskeligheter med å utnytte sitt produksjonsapparat. Kombinertbesetninger vil derfor rammes økonomisk.

KLF ønsker derfor at taket for utrangerte avlspurker tar hensyn til kombinertprodusenter.

KLF mener i tillegg at det er en stor misforståelse å identifisere såkalte engangspurker-produsenter i tilfeller der de utrangerer mer enn 130 eller 140 avlspurker.

Siden det ikke er et klassifiseringssystem til å identifisere utrangerte avlspurker må antall utrangerte avlspurker vurderes kritisk.

Forslag om utrangering av maks 140 avlspurker er i tillegg en antagelse om 40 prosent rekruttering, der 40 prosent er et avledet gjennomsnitt (avrundet fra 37 prosent) fra data i InGris.

For 2017 var gjennomsnitt antall årspurker 87 i InGris. Et forhold som avspeiler at det i overveiende grad er produsenter med mindre besetninger, eller produsenter som driver kombinertproduksjon som er bruker av InGris (87 årspurker mot 140 årspurker i fremmet forslag).

En vekting og hensynet til produsenter som ikke bruker InGris er derfor ikke tatt med i vurderingen ved fastsettelse av et gjennomsnitt, eller en median for et mål om en rekruttering på 40 prosent for norsk svineproduksjon. Av besetninger i InGris, har SPF besetninger f.eks. rundt 48 prosent førstekull, foredlingsbesetninger har rundt 66 prosent og formeringsbesetninger har rundt 48 prosent.

KLF vurderer det derfor at det er lite robust å anta at 40 prosent rekruttering er et norsk gjennomsnitt.

Her nevnes eksempler på faktorer som har påvirkning på rekrutteringsprosent.

Oslo 15.03.2019

- Bruken av puljesystem og SPF med god helse. For å få best mulig helse på gris er det en stor gevinst om en kan praktisere «Alt inn - Alt ut» produksjon slik at det ikke skjer sammenblanding av gris med ulike alder og ulike helse. Som følge av relativt mindre purkebesetninger har ulike puljesystemer derfor blitt vanlig. Med et puljesystem har en mange/flere purker som griser samtidig, og får griser som kan følges gjennom et produksjonsliv med mindre sykdommer og bedre helse. Dette er spesielt utbredt og viktig ved SPF-produksjon, der en tilstreber å tilpasse en smågrisproduksjon til faste slaktegrismottaker.

Bruken av puljesystem gjør det likevel krevende med purker som ikke kommer i brunst i forhold til puljen. Ungpurker og/eller gamle purker, som ikke kommer i brunst med hoved-pulje, vil få grising som ikke passer i pulje med de andre purker og de slaktes derfor ofte ut. En får som følge en høyere rekruttering.

I Danmark f.eks. der en har større besetninger, har smågrisbesetningene en rekruttering på nærmere 25 prosent, fordi en har store ukespuljer som passer i system med deres slaktegris-avdelinger. Bruken av puljesystem er således medvirkende til å øke en rekrutteringsprosent.

Blant KLFs medlemsslakterier er det i dag tilnærmet balanse mellom produksjon av smågris og kjøpere/avtagere av smågris og diverse puljesystemer. En balanse som følge av at alle bedrifter er avhengig av total omsetning av gris med god helse. Balansen kan fort bli forvridd dersom det skjer dramatiske endringer i gjeldende regelverk.

- Egenrekruttering
Om en besetning har egenrekruttering må den ha en kjerne av landsvin. For å opprettholde en avlsfremgang i besetningen bør den ha en rekruttering på minimum 70 prosent, jf. anbefalinger fra Norsvin. Besetningen må ha en kjerne til produksjon av hybridpurker som i en formeringsbesetning, med en rekruttering på minimum 50 prosent, jf. anbefalinger fra Norsvin. Resten av besetningen brukes da til produksjon av slaktegris som en vanlig bruksbesetning, med en rekruttering på «eventuelt» 40 prosent jf. endringsforslaget. Dette vil for en bruksbesetning medføre en generell rekruttering på minimum 50 - 54 prosent, avhengig av avlsopplegg og for å sørge for gode nok smågriser til slaktegrisprodusentene.
Bruken av egenrekruttering (nærmere 50 prosent av norsk slaktegris) er således medvirkende til å øke besetningens rekrutteringsprosent sammenliknet med besetninger som har rekruttering ved innkjøp.
- Økonomi
Den økonomiske utvikling, som vi har opplevd i det norske samfunnet de siste 10 årene, har ført til generell økende kostnad ved investeringer i bygg og nybygg som ikke har vært i tråd med pris og effektivitetsutviklingen i svinenæringen. Mange svineprodusenter som har investert og renoveret, og sanert til SPF de senere årene har derfor investert på grunn av økonomiske kalkyler til å kunne produsere og selge 5.000 - 6.000 smågris. Den økonomiske prisutviklingen på byggekostnader og forskjell på prisutviklingen på gris har derfor medført en økende rekrutteringsprosent innenfor gjeldende regelverk.

KLF mener derfor at en rekruttering på 40 prosent under norske forhold er satt urettferdig, urealistisk og uansvarlig lavt.

KLF vurderer at en rekruttering på 40 prosent og maks 140 utrangerte avlspurker vil medføre at en stor andel av smågris-, kombinertprodusenter og avlsbesetninger vil bli berørte ved foreslåtte endring. Dette vil potensielt

Oslo 15.03.2019

medføre et dramatisk fall i smågrisproduksjonen, flere smågrisprodusenter vil bli økonomisk skadelidende og flere slaktegrisprodusenter vil lide økonomisk som følge av utilstrekkelig tilgang på smågris.

For kjøttindustrien vil det som følge være risiko for at utbudet av svinekjøtt vil reduseres i et omfang der det må importeres svinekjøtt i store kvantum.

Om det skal settes en konsesjonsgrense på antall utrangerte avlspurker mener KLF at taket bør settes på et mer reelt nivå som avspeiler produksjonen i dag, i et tilpasset marked mellom smågris og slaktegris og der det gis tilstrekkelig tid til eventuell omstilling.

En rekruttering på nærmere 60 prosent avspeiler en mer reell virkelighet. Det vil fortsatt vil være en innstramming i regelverket i forhold til desiderte, såkalte engangspurkebesetninger og fremtidig etablering av disse. Det vurderes i tillegg at en rekruttering på nærmere 60-70 prosent tilfredsstiller avlsbesetningenes behov for høy rekruttering og dermed imøtekommer en likestilling av alle smågrisbesetninger under norsk konsesjonslov.

En rekruttering på 60-70 prosent vil ifølge KLFs beregning medføre slakt av 220- 260 avlspurker, avhengig av puljesystem og eventuell egenrekruttering.

I tilfeller der en ønsker å bruke antall utrangerte purker fremfor antall utrangerte avlspurker, foreslår KLF et måltall som er romslig og som ikke vil medføre unødig ressurs til kontroll og byråkrati.

Dersom ønsket er å registrere avlspurker ved slakt må det tas hensyn til utrangerte purker som veier mindre enn 120/125 kg og purker tyngre enn 120/125 kg som ikke har hatt kull. Registrering av avlspurker kan derfor bare gjøres med forbehold om stor usikkerhet.

Norsk avlsmateriale er i fortsatt utvikling og det er stor variasjon i ingrisingsalderen (alder ved første grising). Ifølge Ingris 2017 varierer inngrisingsalder på fylkesnivå fra 241 - 371 dager.

Det er ukjent hvor stor andel av purkene som er mindre enn 120/125 kg som har hatt kull. Siden avlsdyr/ungpurker er dyr av høy verdi må en også regne med at det finnes mange ungpurker som ikke har blitt drektige ved første, andre eller tredje inseminering, og som har blitt tyngre enn 120 kg/125 kg. Ved 80 prosent drektighet og vanligvis to bedekkings- / insemineringsforsøk vurderes det at ca 3-4 prosent av purkene i denne vektgruppen ikke har hatt kull.

Med 25 prosent av klassifiserte skålda avlspurker mindre enn 125 kg og 45,8 prosent av flådde purker mindre enn 120 kg som nevnt tidligere, vurderes usikkerheten ved bruk av vekt til klassifisering av avlspurker til nærmere 35 prosent til å ha et solid/ etterrettelig målepunkt.

KLF mener derfor at grunnlaget for å identifisere en såkalt engangspurkeprodusent, med en minimal sikkerhetsmargin ikke kan starte ved utrangering av foreslåtte 140 avlspurker, men bør baseres på en rekruttering på minimum 60 prosent og derav 220 slakta avlspurker. I tillegg slaktes ca 45 ungpurker fordi de ikke har blitt drektige eller ikke passer i puljen.

KLF foreslår derfor et målepunkt på 220 «avlspurker». Med en usikkerhet på 35 prosent tilsvarende 297 slakta purker.

Oslo 15.03.2019

Antall utrangerte avlspurker på 220, eller totalt 297 slakta purker, bør holdes oppimot såkalt teoretisk engangspurkeprodusent som kan ha nærmere 9,1 innsett pr år og derav 955 slakta avlspurker, eller 1290 slakta purker.

KLF mener med dette forslaget at sluttprotokollen fra forhandlingsmøte 16. mai 2018 er godt imøtekommet. Det gjøres en innstramning i husdyrkonsesjonsregelverket der en begrensning i antall slakta purker vil hindre en fremtidig vekst i såkalte engangspurkeproduksjoner med opptil 9,1 innsett pr. år.

Dokumentasjon

Forslaget medfører et omfattende dokumentasjon- og kontrollregime med påfølgende kostnader både for byråkratiet og bonden.

Bonden har i dag et ansvar på forespørsler å kunne dokumentere at produksjonen ikke har oversteget konsesjonsfritaket. Den foreslåtte løsningen medfører en kraftig utvidelse av dokumentasjonsbehovet, både med hensyn til sluttdestinasjon for purka og om purka faktisk er en purke eller ikke i hht definisjonen i denne forskriften. Det er flere kilder og registre som må benyttes, men selv om bonden benytter de muligheter som er tilgjengelig i dag blir resultatet usikkert. Det gjelder spesielt forholdet om grisen er en «purke» eller ikke.

En del bønder bruker Ingris eller lignende for å registrere insemineringer, fødsler etc. Men i en forvaltningsmessig sammenheng vil et slikt verktøy ikke være tilstrekkelig eller hensiktsmessig. Ingris er et frivillig verktøy og registrering i slike systemer er legger til rette for at brukeren benytter systemet slik som er mest hensiktsmessig i forhold til egen nytte. Bruk av produsenters egen-registrering til forvaltningsmessige formål der det i etterkant ikke foreligger kontrollmuligheter, har tidligere blitt kritisert av Riksrevisjonen i forbindelse med utbetaling av beitetilskudd.

Å innføre en forskrift som bygger på en omfattende dokumentasjon over ca 80 000 purker og ungpurker årlig, uten å ha etablert en offentlig løsning som bonden kan forholde seg til for å kunne levere nødvendig, etterspurt dokumentasjon fra offentlig myndighet er uansvarlig.

Produksjon over to år

Med nytt målepunkt på utrangerte avlspurker, eller purker, pålegges en biologisk produksjon en begrensning som kan avvike naturlig som følge av flere faktorer, uten at eieren har direkte påvirkningsmulighet. Det kan bl.a. være tilfeller av sykdom eller dårlig fôr som gjør at en må slakte ut flere purker. En vil komme i situasjoner der en kan overskride det fastsatte målepunktet. Ved å bruke antall slaktet avlspurker, eller purker, som kontrollpunkt har en ikke mulighet for å nedregulere en produksjon på samme måte som tidligere.

Det foreslås at handlingsrommet gjøres bredere og inntil 25 prosent variasjon mellom år bør være tillatt.

Overgangsordning

Krav til godt dyrehold med god dyrevelferd krever gode og oppdaterte produksjonsfasiliteter, mens ambisjon og ønske om å kunne drive som fulltidsbonde på samme måte krever en kontinuerlig tilpasning.

Som næringsutøver og selvstendig næringsdrivende, og bonde, må en derfor forutsette langsiktige produksjonsrammer og betingelser.

Oslo 15.03.2019

Der en bonde pålegges å redusere sin produksjon slik at et fjøs/eiendom må stå tomt er det naturlig å se dette som at staten vedtar rådighetsbegrensninger over eiendommen og kan i verste fall påføre direkte konkurs.

Reguleringen av antall utrangerte avlspurker har vært uforandret siden midten av 70-tallet. Ved siste fastsettelse av konsesjonsgrensene - i 2004 - ble heller ikke temaet hvor mange purker en purkebesetning har lov å rangere ut berørt. Det har med andre ord vært helt legitimt og lovlig å ha en stor utskiftning av avlsdyr i sin besetning. Selv avlsorganisasjonen Norsvin har direkte krav om høy rekruttering til foredlingsbesetninger. Besetninger som skal driver etter samme lovverk som bruksbesetninger.

Ved å lage et nytt målepunkt, «maks antall utrangerte avlspurker» for å regulere produksjons-omfanget på en bedrift, vil dette for flere bedrifter, både rene smågris- og kombinertbesetninger samt avlsbesetninger medføre nedsatt produksjon, og derav nedsatt inntjeningssevne til å finansiere iverksatte investeringer. Dette er investeringer som oftest har en langsiktig nedskrivingsperiode. I praksis vil flere produsenter stå med deler av fjøs som ikke kan utnyttes til svineproduksjon og sannsynligvis ikke til annen næring heller. Det vil som følge få store økonomiske konsekvenser for den enkelte produsent spesielt. Det vil til en viss også grad for flere følgeinstanser, herunder banker, fôrstoffindustri, veterinærer, Norsvin, slakteri med flere som ved konkurser ofte mister deres tilgodehavende.

KLF vurderer derfor en overgangsordning om midlertidig konsesjon frem til 2021 som kort, og mener at en generell overgangsordning mindre enn 7 år som urealistisk for majoriteten av svineprodusenter. Produsenter som blir berørt ved en innstramning i konsesjonsregelverket og som nylig har gjort investeringer må kunne innvilges en individuell overgangsordning på inntil 20 år, behandlet på fylkesnivå etter en standardisert mal.

Det vises her til melkeprodusenter som i 2004 fikk pålegg om omlegging til løsdrift før 2024, en omleggingsperiode på 20 år som siden har blitt forlenget med 10 år, til 2034.

Standardiserte erstatningssatser

KLF er opptatt av et enkelt, langsiktig og gjennomskuelig regelverk der det ved overtredelse av gjeldende lovverk pålegges erstatning.

Det registreres dog at det har vært flere saker der staten har tapt som følge av at erstatningen har blitt beregnet for høyt ut til fra fastlagte erstatningssatser.

Erstatning skal ta utgangspunkt i gjennomsnittlig fortjeneste av den ulovlige produksjonen, et forhold som kan være vanskelig å beregne basert på et antall purker. Eventuell fortjeneste vil ha stor biologisk usikkerhet i form av kullstørrelse og ev. dødelighet eller helse generelt. Det vil i tillegg være stor variasjon i fortjeneste mellom år med høye eller lave priser på gris.

KLF foreslår derfor en erstatning basert på aktuelt driftsregnskap og der det tas hensyn til lønn, forrentning mm. Dette vil vise et mer reelt driftsoverskudd.